

ЮРІЙ ТЕСЛЯ

ОДИНАДЦЯТА ЗАПОВІДЬ

ЗРАДА ЗЛІСТЬ СТРАХ

ВИНА ВІЙНА РОЗЧАРУВАННЯ

СОРОМ БІДНІСТЬ ЗЛО

ГОРЕ БРЕХНЯ

РАБСТВО

НЕВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

ГРІХ

УВ'ЯЗНЕННЯ БЕЗРОБІТТЯ

ЗАКОН

Юрій ТЕСЛЯ

ОДИНАДЦЯТА ЗАПОВІДЬ

Ю. Тесля

Т 36 Одинадцята заповідь / Тесля Юрій. – Черкаси : Видавець Чабаненко Ю., 2022. – 114 с.

ISBN 978-966-920-653-4

Ключове питання цієї збірки – чому? Чому так багато у світі брехні, горя, зла, підлості, страху..? Відповідь на це питання читач може знайти в чотирьох розділах, які виділені тематичними зображеннями. Перший розділ – про війну, про горе, яке вона несе людям. Про причини, що її викликають, і те покарання, яке чекає на ініціаторів війни. Другий – про віру людини і її відповідальність перед Богом. Третій – про співчуття, яке повинне пробудитись у кожного, хто має здатність сприймати біду інших. Четвертий розділ приносить розраду читачу зверненням до позитивних образів, подій, спогадів і усмішок. Цей розділ, підсумовуючи поезію автора, показує, що не все погано в нашому житті. І позитивне світовідчуття, в тому числі й через поезію, обов'язково прийде на зміну негативному! В цих розділах автор часто звертається від першої особи. Але нічого спільного з його життям ці вірші не мають. А от п'ятий розділ – тільки про особисте. Привітання дружині і бачення власної ролі в науці, поезії, житті.

Вірші цієї збірки – це шлях, від розуміння причин людського болю, через співчуття до бажання творити добро.

ISBN 978-966-920-653-4

© Ю. Тесля, 2022

У ПОШУКУ БОЖИХ ІСТИН

Елізабет Гілберт на початку своєї книги «Велика магія» про мистецтво, літературу зокрема, згадує одного чоловіка з тотожним прізвиськом (однак не родича!), котрому пощастило стати поетом. «Він став поетом так, як інші стають ченцями, – мовить авторка. – Поезія була для нього релігійною практикою, актом любові, ціложиттєвою обітницею шукати благодаті й виходу за межі. Мені здається, що це чудовий спосіб стати поетом. Або, зрештою, стати будь-ким – прийняти до твого серця той поклик, що наповнює тебе життям». Думається, ця цитата певною мірою дотична до Юрія Миколайовича Теслі, хоча поезія для нього має інший сенс, виконує іншу роль чи то функцію. «Для мене вірш – окрема програма», – так наголошує автор цієї книги. Попри низку статусів, фах науковця, викладача, наукове звання професора, ступінь доктора технічних наук, творчість, з одного боку, дозволяє Ю. Теслі «обнулитися», вивільнитися від усіх здобутків і регалій, оновивши тим самим своє «Я», увиразнивши його первинність, а з іншого боку, єднається з життям в усіх його зв'язках, вимірах, середовищах. Тим-то можна нерідко добачити біографічне, простежити динаміку долі, внутрішні

конфлікти, специфіку взаємин із рідними, близькими, колегами. У кожному випадку поезія є тим стихійним чи то спонтанним покликом, імпульсом, який наповнює Юрія Миколайовича життям. Не побоюся констатувати, що й життя наповнює сенсом. Справді, творчість – царина здебільшого ірраціональна. Тож звідки береться цей поетичний надих – питання риторичне навіть для автора. Вочевидь, дався взнаки досвід у синтезі з особистісними переживаннями. Біль, чужий для поета, часто стає своїм. Звідси – увиразнення драматичних мотивів, підсилення пільми, яка настійно прагне зруйнувати світло. Навіть стиль оформлення обкладинки збірки прописує ці «темні» поняття як константи: зрада, злість, страх, вина, війна, розчарування, сором, бідність, зло, горе, рабство, брехня, гріх та інші. Але шість категорій із переліку візуально виокремлені й акцентовані особливим чином: Зрада, Страх, Війна, Зло, Брехня, Гріх. Ці поняття стають у книзі самостійними, стрижневими образами, лейтмотивами, магнітними полюсами, силовими лініями, що «зшивають» докупи окремі тексти, писані в різні роки.

Попри, здавалось би, переважну обширність уміщених у книзі віршів, авторську схильність до розтягнутості тексту, тяжіння до надмірної описовості й деталізації, назви розділів навпаки демонструють протилежну тенденцію: є вкрай лаконічними – ба більше однословесними, на правду категорійними («Війна», «Прощення», «Жалість», «Розрада», «Особисте»). Така

риса є ознакою стилю й, либонь, карбом програмування як ремесла.

До речі, «Одинадцята заповідь» – це вже третя поетична збірка Юрія Теслі. Перше, що впадає в око, – прямі й відверті апелювання до Творця, біблійні алюзії. Надто коли в цім контексті згадати назву першої книги – «Доповідна Богу». Насправді не йдеться про надмірну релігійність автора чи щось подібне, адже всі ці рефлексії втілюються інтуїтивно, несвідомо. Можливо, певною мірою дається взнаки день народин – 7 січня, тож Юрій Миколайович відчуває свою хай навіть непряму «причетність» до однієї з найзнаковіших дат у християнському календарі – Різдва Христового. Чи ж не звідтіля – «Страхом смерті Господь / Зла Творця покарай!»; «Дай Боже нам снаги на день цей і на інші. / Вкраїну вборони, дай зброї їй ще більше»; «Там Бог Святий! Вічність Духу!»; «Я, прокидаючись зі сну, / Прошу благословення в Бога, / Щоб прірву не знайшла дорога».

Чи не найчастіше звертання ліричного героя до Всевишнього зумовлені спогляданням нещастя на планеті загалом і в Україні зокрема. Надто нині, коли джерелом зла постає росія з царем-упирем на чолі. Тим-то й перший розділ збірки має назву «Війна». Книга, що була майже вкомплектована до початку повномасштабного вторгнення московії, після 24-го лютого вимушено поповнилася новими текстами або

ж окремими корективами попередніх. Наприклад, про чотирирічну «сонячну дівчинку» Лізу, котру разом із хлопчиками 7 та 8 років убила російська ракета в середмісті Вінниці («Ліза»). У цім розділі є вірші про Другу світову війну, Революцію Гідності, присвята жертвам авіатроці рейсу PS 752 МАУ, де серед загиблих членів екіпажу були й випускники Національного авіаційного університету («Хмаринка»). «Одинадцята заповідь» – твір із означеного розділу, що дав назву книзі, а відтак, цілком логічно, що має уособлювати стрижневу ідею видання, його концепцію. Йдеться про інформацію як силу і владу у XXI столітті, технократизм як ключовий вектор, однак дуалізм буття (світло/пітьма, творення/руйнування, добро/зло, правда/брехня) дається взнаки. Тож профільний наратив такий: інформація в руках темних сил має деструктивний вплив, породжує зло й може стати причиною війни. Яке матимемо майбутнє, залежить від кожного, адже слова рівноцінні золоту – стверджує ліричний герой, і підтверджує автор. «Росія – світова брехня» – безумовна аксіома, за виведення якої Ю. Теслі особлива дяка.

Другий розділ «Прощення» стартує віршем «Від воріт», де втілено карколомний життєвий шлях, тривалі й завзяті шукання, динаміку долі, внутрішні колізії, еволюцію мислення та світогляду. Принаймні так прочитується з тексту. А ще висновується: дихотомії добро/зло, світло/пітьма, рай/пекло – не на Небі, а на Землі. А відтак, у кожному з нас. Тож відповідальність щодо перемоги одної з двох супротивних сил чи

стихій лежить на кожному. Варто лише здійснити вибір – і натиснути відповідну кнопку чи клавішу... Заради Правди, яку так прагне відшукати ліричний герой вірша «Правда not», проте наразі не знаходить. Якщо Іван Франко свого часу «переписав» долю Каїна, трансформувавши його образ із людиноненависника на людинолюбця («Смерть Каїна»), то Юрій Тесля має на меті «перепрочитати» традиційний образ Іуди («Іуда»). Чи позбавляється той титулу зрадника? Вочевидь, ні. Свій незбавлений гріх добре усвідомлює, але й зректися не годен. Так само, як і вселюдської ненависті.

Вибір ліричного героя, як і автора, – безкомпромісний («Зло»):

*Я б катував і нищив зло!
Я б очищав дорогу Богу,
Прорвавши зла і тьми облогу,
Горів би в пеклі за добро.*

У наступному вірші («Добро») ця позиція знаходить підтвердження: «Творив добро до схилу літ».

Найдовершенішим Деміургом Добра й Любові, безумовно, є Бог («Милосердя»). А оскільки людина – богоподібна істота, то й має брати приклад зі Всевишнього. Ця теза розчинена у віршах Ю. Теслі, більше того, може слугувати за підсумкове враження від прочитаного, так звану консеквенцію.

Третій розділ «Жалість» настроєво й тематично не відрізняється від попередніх із роздумами про дуалізм буття, перманентні шукання, але вирізняється заперечними й навіть категоричними «Я не хочу...», «Я себе не знайшов...», «Я себе не любив...», «Я себе не віддав...», «Я себе не жалів...». Разом із тим особисте тут чергується з чужими долями, іншими душами, які в різних (часто надскладних!) ситуаціях мають зробити вибір, та чи готові до нього? Чи здійснюють його вважено, а чи спонтанно? Приміром, вірш «Страх» – про материнський вибір і вибір під час війни в Афганістані. На жаль, у реаліях українського сьогодення сюжет оживає, резонує оголеним нервом. Твір «Бабуся» змальовує не конкретну людину, а радше тип української жінки похилого віку, яка на мізерну пенсію мусить якось виживати, ще й турбуватися про онуків, тішити їх смаколикками. А хтось на тому ще й гріє руку! Вірш із риторичним питанням у назві «Щаслива жінка?» – про самодостатню бізнесвумен, яка досягла матеріальних благ і соціальних висот, назагал щаслива, проте лише їй одній відомо, що коїться на душі... І який смак щастя... А, зрештою, чи й вдалося їй пізнати смак істинного щастя?.. Чи то лише фантом?..

Розділ «Розрада» вражає першим віршем «У пошуках краси», який, на відміну від інших, вирізняється образністю. А ще – змалюванням Всесвіту як макрокосму: «Ви коли-небудь бачили красу Меркурія, / коли Сонце над Вами в zenіті, / де кипить під ногами олово, /

зі світила струмки розігріті?» Тут нарешті реципієнт разом із ліричним героєм віддаляються від Землі з усіма її бідами й мандрують незвіданими просторами Космосу. Прикметний цей розділ інтимними мотивами, хоча, думається, біль і жаль переважають констатацію щастя. Хоча й останнє вимальовується – зокрема, у стилістично наближеному до пісні вірші «Зачарування». Тут і далі є низка творів, присвячених дружині Ользі: означений чинник пов'язує цей розділ із наступним («Особисте»).

Насамкінець зауважу, що Юрій Миколайович як науковець пропонує власну теорію несилової взаємодії, відповідно до якої добро притягує добро, світло – відповідно світло... І дозволю собі продовжити: щирість поета – вдячного читача... Саме цього хочу й побажати авторові! А Україні – звісно, Перемоги!

*Ганна Клименко-Синьоок,
кандидатка філологічних наук,
доцентка кафедри української літератури
та компаративістики
Черкаського національного університету
імені Богдана Хмельницького,
поетка, перекладачка, критикиня,
членкиня НСПУ*

ЗЛО СТРАХ

ВІЙНА

ПОРУВАННЯ

ПРЕХНЯ

ПЕЗРОБІТТЯ

ПРІХ

ПЯЗНЕННЯ

ВІЙНА

ЩАЄЛИВЕ ДИТИНСТВО?

Ти в садочок прийшов, зазирнув у кімнату,
Як перлинку небес, підняв доню свою.
Знов почув з її вуст мелодійну сонату.
Як життя вищий тон в солов'їнім гаю.

Одягнувши її, взяв маленьку за ручку,
Речі вклавши в рюкзак, ви пішли до житла.
Розпитав про садок, чи хтось бачив каблучку,
Що привіз вчора в дар їй дідусь із села?

Твоя щира дочка проспівала за днину,
Що було, як було, хто і чим завинив.
Про дитяче життя змалювала картину,
Як каблучку її приміряв хто хотів.

Ще сказала, що Гліб не хотів зовсім їсти,
Що Богдан і Дмитро сперечались у грі,
Що Софійка її зайняла спальне місце,
Що на музиці в лад всі співали пісні.

Ще зізналась тобі, що Андрій – халамидник,
Бо сміявся з Юрка, крадькома його бив.
Няня, вгледівши це, їх обох помирила.
Друг Сергійко ж сказав, що її полюбив.

У дитячих думках все сплелось в клубочок:
І добро, і страхі, і любов, і хула.
У дитячих ділах представляє садочок
Всю суспільну модель, як майбутнє життя.

Але горе у тім, що дитяче зростання
У перетин зі світом жорстоким іде.
І тоді від сердець, незчерствілих і ранніх,
Недитяче життя не сховати ніде.

Так, зайшовши у двір, запитала рідненька:
«Там дівчатка у грі, я до них підійду?»
Відпустив ти її, хай гуляє маленька,
І до себе в під'їзд вже направив ходу.

Раптом доня твоя знов тихенько питає:
«Тату, ген у вікні дівча смутно сидить.
Чом щоденно вона із вікна споглядає,
Та ніколи до нас не прийде ні на мить?»

Радість щиру твою враз накрила крижинка:
«Бачиш, доню моя, це зробила війна.
Із Донбасу до нас прибула ця дитинка.
Вона б рада зійти... В неї ніжок нема».

Московитська рать,
 що ж це ти наробила?!
 Чом калічить дітей
 смертний подих війни?
 Чом невинні життя забирає могила?
 Чом з-за сказу царя
 виростають хрести?
 Сатани злий оскал
 в путіна на обличчі.
 Він біду сотворив,
 претворив в Пекло Рай.
 За сльозинки дітей,
 їхні смерті й каліцтво
 Страхом смерті Господь
 Зла творця покарай!

2020–2022 рр.

СТОГІН

Змінився божий світ. Ми ввірували в те,
 що здатні горе й біль за інших відчувати.
 До рідних і близьких, знайомих і чужих,
 щоб їм допомогти, в душі відкрили чати.
 У цім життя мета, в цім людяність, любов,
 цим розцвіте душа, прийде у рай небесний.
 Та не простий цей світ, і не змінились ми,
 бо ж буде все лиш так, як схоче раб тілесний.

Жили сестрички дві в надій та звершень час
 і мали діточок, чоловіків військових.
 Та грянула війна, безжальна і страшна,
 весь збожеволів світ зі стартом сорокових.
 Один з чоловіків під Мінськом залишивсь,
 як написав комбат, загинув героїчно.
 А інший був танкіст, до фронту не дійшов,
 у хвилях бомбувань пішов з Землі навічно.

У старшої сестри дві дочечки росли:
 найменша – трьох років, а старша – поміщиця,

В оселі прибере, помие посуд весь,
 бо цілих шість років маленькій трудівниці.
 Їх мама не змогла утрату пережить,
 тому для помсти в бій направила вітрила.
 Дівчаток віддала улюбленій сестрі
 і картку на харчі для діточок лишила.

У снайперським житті фашистам смерть несла,
 прославилась в боях (два ордени й медалі).
 А менша – із дітьми, дві крихітки малі,
 та ще й синочок свій, – і день, і ніч в печалі.
 Прийшла страшна біда. Блокада. Ленінград...
 По карточках харчі... Одна буханка хліба?!
 І як прожити всім, крутилась, як могла,
 усіх дітей пайком нагодувати ж треба.

Із дому продала прикраси й гардероб,
 та якось час прийшов, що більш речей немає.
 Є обстріли щодня, бомбардування жах,
 і в холод без харчів – кістлява підступає.
 Вона пішла на крок, якого не збагне,
 хто не зустрівсь в житті з тотальною бідою.
 Племянниця (рідна кров) в кімнату відвела –
 і двері на замок замкнула за собою.

Крізь двері хлопчик чув, як плачуть дві сестри,
 як просяться назад, щоб їм дали поїсти.
 Та мама не дала дівчаток відпустити,
 урятувати їх і тьоті розповісти.
 Їх плач проймав до сліз, їм холодно було,
 спочатку воду й хліб у тітоньки просили.
 Надалі все тихіш – лиш схлипи і мольба:
 «Хоч крапельку води дай, тьотю наша мила».

А потім змовкло все – не чуто сліз і слів,
 лиш стогін діточок, та вже й не чути маленьку...
 Лиш на дев'ятий день затихло геть усе,
 їх тітонька ввійшла, а вже мовчать серденька.
 Недавно я почув історію страшну,
 насправді так було, хоч краще це не знати.
 Як у голодний час синочка вберегла,
 вмертвивши двох малят ця рознещасна мати.

Тому за все добро, що ми несем у світ,
 увірував у те, що ми святі в моралі,
 Нам помолитись слід, що у прийдешній вік
 вже вибір не стоїть, як вбити... й жити далі.

2020 р.

ХМАРИНКА

Пам'яті жертв авіакатастрофи
рейсу PS 752 Міжнародних Авіаліній України

Чому тепле сонце тепер під ногами?
Чому світлий місяць на небі поник?
Чому я не бачу сльозними очима?
Чому скрізь лунає безвиході крик?

Тебе я згадаю: у рідному краї
Один залишився, без мене вовік.
Нав'язлива думка твоє серце крає:
Чому відпустив у прощальний політ?

Чому ти, хмаринко, мене не прикрила?
Чому від ракет не сховала мій світ?
Хмаринко, хмаринко, віддай мої крила,
Верни мене мамі з небесних орбіт!

Мій вітер терплячий.
Звук смерті шиплячий
Не зміг зупинити, затримати час.
Лети до Вітчизни, що в жалості плаче,
Теплом обласкай, приголуб замість нас.

Мій місяцю ясний, ти свідок нещастя.
Чому не засяяв, чом зло не сліпив?
Ти можеш доріжку крізь морок прокласти
І нас повернути зі свіжих могил?

Злочинная воля внесла біль у долі.
Для рейсу знайшла в трощі мрій світу край.
Додому летіли, життям пломеніли...
Тепер летимо рейсом вічності в рай.

2020 р.

ЛІЗА

Пам'яті всіх діточок,
які були вбиті російськими дітовбивцями...

Чомусь помертвіла планета...
Лиш чуто надривну сирену.
Крилата російська ракета
Виходить на смертності сцену.

Як птаха, летить, перелітна,
Підкорена вітру чужому.
У небі летить, непомітна.
Несе біль і горе живому.

До сміху малечі байдужа.
Немає душі в московитів,
Яким пропаганда ворожа
Заклала природу бандитів.

Бездушна вона, ненависна.
Надуману взявши причину,
На Вінницю впала зловісно,
Криваву створивши картину.

Чомусь помертвіла планета...
Не чує більш Ліза сирену?!
Дітей безневинних ракета
Призвала на смертності сцену.

2022 р.

ТИША

Як тихо навкруги, вже ніч, пора всім спати.
Як тихо навкруги, військові йдуть до хати.
Лиш вартові стоять і палять на морозі.
Та згадують весь день...
Схопилися в тривозі.
Позицію змінить, снаряди і гармати.
І командирський крик: «Стріляти, ще стріляти!».
Ворожих мін виття, кричить хтось, біль діймає.
А Санька, побратим, стояв... приліт... немає...
І місиво із тіл, землі, трави і крові.
Чом довелося нам пізнати цеї долі?
Чом Україну цар московський зневажає?
Невже чогось в житті кремлівському не має?
Не має він душі, не цінить Божу милість,
Продався сатані за владну очманілість.
Йому чужі життя – непотріб на підлозі.
У бункері сидить, лютує у знемозі.
Ми, брате, не дамо йому країну нашу.
Посадимо весь клан в Гаазі на парашу.
І будемо тоді п'янко-щасливі й вільні.

Мир обласкає нас, ми станемо цивільні.
 Лишитися б живим... Світає, брат, світає...
 То буде ще колись, сьогодні ж бій чекає.
 Дай Боже нам снаги на день цей і на інші.
 Вкраїну вборони, дай зброї їй ще більше.
 А ще спочити дай хоча б одну годинку.
 Нас ковдрою прикрий і підстели ряднинку.
 Не вийшло...
 Тиші край, вже завивають міни.
 Дай Боже нам вціліть, а путіну – кончини!

2022 р.

РЕВОЛЮЦІЯ

Вогні, вогні, вогні, вогні.
 Ненависть розум полонила.
 Хто переможе в цій війні?
 Хто переможе? Людства сила,
 Ламає побуту світи,
 Ламає долі, і країну.
 Прости, прости, прости, прости,
 Шепоче вбитий в ранню днину.
 Людська ненависть до ідей
 Провладних бонзів. До багатих,
 До іномислячих людей,
 Несправедлива?! Клич проклятих
 Віщує гнобленню кінець.
 Веде крізь біль, крізь опір руху.
 І приведе. А там ВІНЕЦЬ!
 Там Бог Святий! І Вічність Духу!

2014 р.

ОДИНАДЦЯТА ЗАПОВІДЬ

Найбільший гріх у нашім світі –
Не той, що знається в церквах,
Нема його в Святім Завіті.
В Господніх не знайти словах.

Новітній світ – інформаційний,
В якому золото – слова,
В основі виріб благодійний,
Комп'ютер – сила цифрова.

У двадцять першому столітті
Все визначає цифри вплив.
На технологіях новітніх
В майбутнє твориться прорив.

Керує світом думки сила.
В ній компетентність і знання,
В ній гідність чесноі людини,
В ній воля людства вікова.

Але у світ мереж глобальних
Не тільки праведні зайшли,
Зайшли ще й ті, що брешуть файно
І рвуть розумне на шматки.

Заради вигоди своєї
Оббрешуть чесних і прямих,
Оббрешуть справи та ідеї,
Ще й покладуть вину на них.

Брехня в нашіптуванні владних –
Причина руйнівних стихій.
Веде до горя, до бездарних
Думок і рішень, згубних дій.

Брехня про тьму сепаратистів,
Що наче люблять росіян,
І мучать їх страшні нацисти,
В Росії породила план

Ввійти спокійно в Україну.
Зустріне радо їх народ!
Хто не захоче – гільйотину.
Хто залишиться – без свобод.

А що насправді?
Слава орків,
Фашистів, звірів і паскуд,
Орда закінчених придурків,
Яких кляне весь вільний люд.

Розбите щастя України.
 В сльозах увесь неруський світ.
 Добро убите...
 З домовини
 Народів дружба шле привіт.

І знов брехня від «соловейка»,
 Щоб промивати всім мізки,
 Звучать в просторах руських фейки,
 І небилиці, і казки...

Паскудять світ інформаційний,
 Гвалтують правду і добро,
 Приносять злобу, навіженість,
 Брехнею створюючи зло.

Брехливий глас вбиває Бога,
 Завіти нищить від Христа,
 Щоби дісталась Перемога
 Творцю брехні і батьку зла.

Хто край створив такий ворожий,
 В яким розумне – маячня?
 Цей гріх людський – є ляпсус Божий,
 Росія – світова брехня!

Добро і Зло, в людській природі.
 Брехнею Зло бере розбіг.
 Чому ж в своїх завітах, Боже,
 Людську брехню не ставиш в гріх?

Тобі пора в своїм Завіті
 Задати заповідь нову
 Про гріх найбільший в новім світі,
 Брехню – хворобу цифрову.

Бо смертний гріх – це гріх особи,
 Яка творить діла жахні.
 Інформаційний вплив – мільйонам
 Приносить зло, як гріх брехні.

Щоб всі, хто бреше, без пощади
 Спустились в пекло назавжди.
 Щоб за брехню вони пізнали
 Весь біль, що людям принесли.

2022 р.

ЗЛО СТРАХ

ВІЙНА

ПОРУВАННЯ

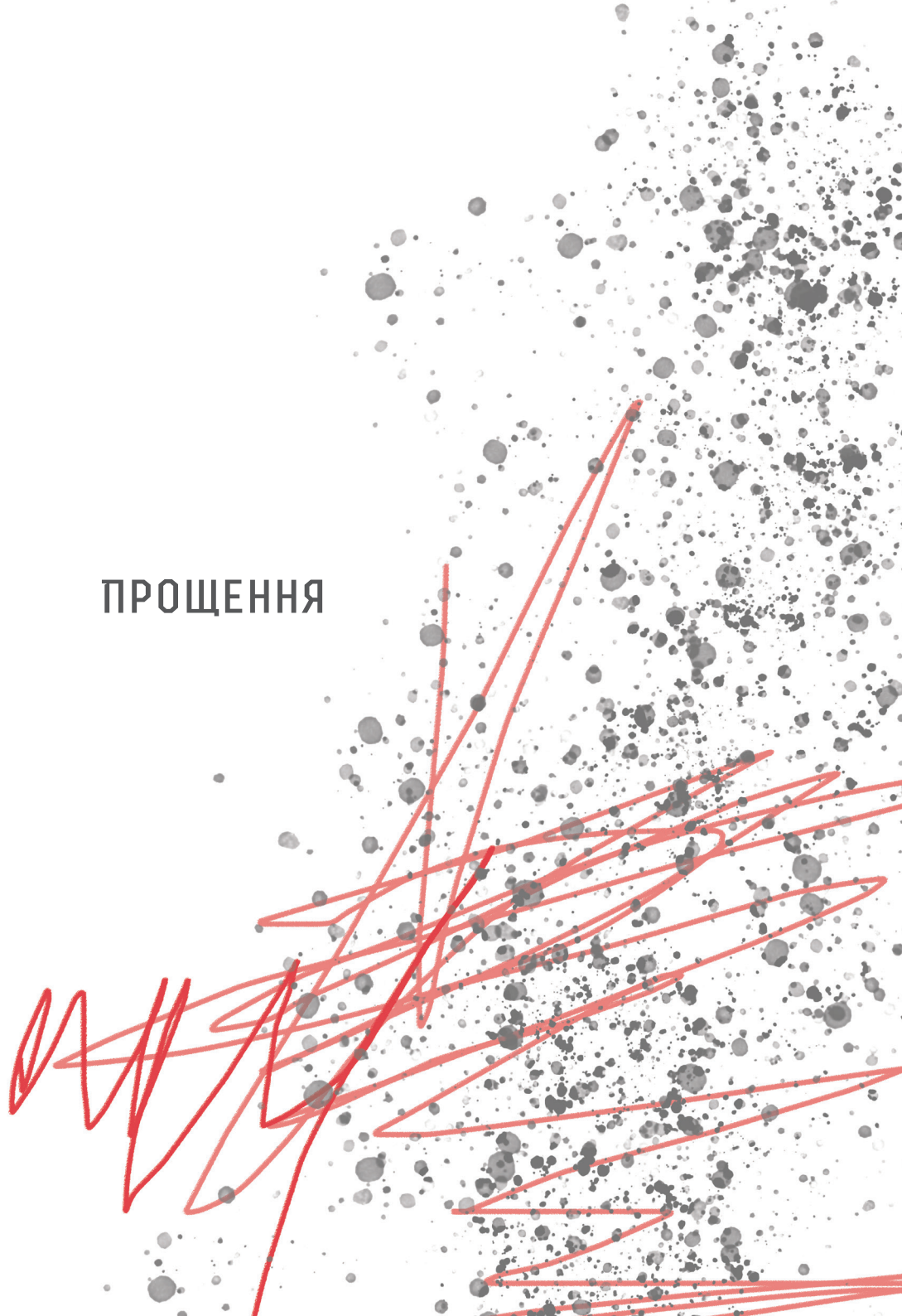
ПРЕХНЯ

ВІЗРОБІТТЯ

ПІРІХ

ВІЗНЕННЯ

ПРОЩЕННЯ

ВІД ВОРІТ

Я так довго блукав, я шукав Божих істин,
Я боровся в житті, і стомився в борні.
Я невіру пізнав й зрозумів в світі пріснім:
Не вписати мені рими щастя в пісні.

Я зійшов в інший світ, де простори безмежні,
Поклонився Йому, перейшовши межу.
Попросив навести на шляхи приналежні,
На яких для душі спочивання знайду.

Він вказав світлий путь, до небес переправу.
Я пройшов до кінця, до воріт в Божий Рай.
У святого Петра я возніс Богу славу,
Сподівався тоді, що прийшов мукам край.

Він воріт не відкрив, і в моєму писанні
Прочитав про гріхи, що набув я в житті:
Як доводив до сліз, був нещирий в коханні,
За провини і лінь розпинав на Хресті.

Як молився труду, а про душу ні слова.
Все заради мети, а мета суєтна.
Як невіру возніс у діяння основу,
Владі душу продав, бо зманила ціна.

Тож дорога мені в вічну ніч і безслав'я,
В вічні муки душі, каяття і мольбу.
Там чекає мене в жах безмежний заслання,
Хоча в Пеклі страшнім я спочинок знайду.

Бо і Пекло, і Рай є домівкою вічних,
Там всі душі живуть, заповів так Отець.
Без домівки душі, в побудовах логічних
Не існує ніде...
Отже справді кінець.

Охоронець тіней зачинив різко браму,
Не впускає мене, в Пекло я не зайду.
Чом не приймеш мене?
Не включаєш програму
«Виховання» душі.
Я в «ніде» пропаду.

Відповів він мені, хмуρο глянувши в вічі:
– Ти на власнім шляху добрі справи робив,
Ти розкрив для людей суть несли одвічну,
Ти навчав і любив, дарував і творив.

Хто з тобою ішов, той пізнав щастя міру!
Ті, кого захистив, возросли у житті!
На важкому шляху ти додав іншим віри,
Ти у віршах розкрив миру думи сумні.

І тоді у думках я звернувся до Бога:
«Мій отець, захисти, я відмова не рад!»
Відповів він мені: «У сполуці земного
Гріх і Святість в тобі, повертайся назад.

Я верну тебе в світ, заселю в тіло душу,
Пройдеш ти новий шлях, розуміння й добра!
Однозначність душі я в тобі не порушу,
В Пекло, в Рай поведу, як настане пора».

Чом відмовив мені?
До межі знов відправив.
В мене сили катма, щоб боротись в житті.
Інші душі у Рай, а чи в Пекло доправив,
А мене не прийняв, щоб пропав в забутті.

Показав він мені Пекло й Рай споконвічні.
Озирнувся навкруг, там оселі пусті...
Не бува лиш святих, не бува тільки грішних,
Пекло й Рай не в Творця, Пекло й Рай – на Землі.

2019–2022 pp.

ПРАВДА not

Я ходив по господах і спочинку не мав.
Все шукав божу правду, бо не знав інших справ.
Я приходив до бідних, і в нещасних очах
Не було видно правди – лише голод і страх.

Із питанням звертався до учених мужів:
«Серед вас не злічити божих знань мудреців.
Пошук правди щоденно ви в науці вели...»
Їхня ж плутана правда додавала імлі.

У надії заходив до церковних жреців:
«Ви говорите з Богом, в цих речах правда слів».
Іереї казали: «Правду знаємо ми
І тобі за монетку ми б її продали».

Я приходив до владних, говорив про борги:
«Де ціна правди люду, що ввела у верхи?»
Насміхалися з мене: «Не пробив правди час,
Нас брехня породила і довірливість мас».

Я звертався до громади: «Правду мовте мені,
Вас багато, ви разом, ваші думи земні».
Всі про щось гомоніли, були тисячі слів...
Тільки я не второпав, кожен плів, що хотів.

І тоді я звернувся до Природи Творця:
«Ти про всіх усе знаєш, суть буття до кінця!
Розкрий істинну правду, я весь люд обійшов».
Він мені не одвітив, теж її не знайшов.

2019 р.

Безмежний біль... Криваві ночі
Тисячоліть шикують стрій.
І виникає образ мій,
В якому зрада сліпить очі.

Безмежний біль... Безжальний світ
Мене гнобить... Замість поклонів
В святкові дні – слова прокльонів
Я відчуваю сотні літ.

Безмежний біль... Ти шлях обрав.
Де зрада – міст в небесне царство.
Я ж умовляв, щоб це лихварство
На мене ти не покладав.

Безмежний біль... І море сліз
Пролив я на господні плани,
В яких добро зійде з гріхами
І проросте прокльонів ліс.

Безмежний біль... Слова твої,
Що я апостол – друг найближчий,
Що маю взяти гріх невтїшний,
Щоб ти вознісся на Хресті.

Безмежний біль... За образ твій
Себе прирік. Я не злякався!
Живи в серцях! В віках прослався!
Твій задум вклав я в підлість дій.

Безмежний біль... Умиті руки
Ввели мирян у вічний сум.
За фарисейський підлий глум.
За срібла гріх. За Божі муки.

Безмежний біль... У забутті
І потиск рук, і дружби сила.
А зараз... стогоном могила
Пекельний слід лиша в житті.

Безмежний біль твій во Хресті
Людей гріхи змінив на віру.
А я проклять безмежну міру
За це прийняв в своїм житті.

Безмежний біль в самотині:
 Безчестя, сльози і зневіра,
 І людством втрачена довіра,
 І зрада Бога на мені?!

Син Божий, возродись в житті!
 І відведи від мене зраду!
 Бо я створив Ісуса владу!
 І з ним розп'ятий на Хресті!!!

P. S. Від автора:
 Що знаю я, те не змінити.
 Не повернути прах з могил...
 Та десь ховає часу пил
 Тих, хто хотів мене спинити.

2018 р.

ЗЛО

Триває Божих мрій політ,
 Йде боротьба життя і смерті.
 І в безкінечній круговерті
 Добро і Зло підносять світ.

Завітні Господа слова,
 Що для святих добро не всує,
 А зло нехай лихих катує –
 В цім справедливість вікова.

Та не всесильний райський лад,
 І зла Господь в ділах не знає.
 Воно й цвіте, він сил не має
 Добром збороти пекла смрад.

Якби мені він доручив
 У світ ввійти своїм солдатом,
 Для пекла слуг предстати катом,
 Зціливши злом гріхів нарив.

Щоб я, боровшись за добро,
Взяв імовірність вбивчу, злісну,
Створив причину лиховісну,
Щоби змінити злу нутро.

Злочинцям дав пекельний суд.
Ледачим – рабську роботу.
Наклепникам – шантаж, підлоту,
А брехунам – словесний блуд.

У злидні ввів без душ панів.
Хвальків – забув нагородити.
Убивцям звів надгробні плити.
Садистам – кровних стусанів.

Я б катував і нищив зло!
Я б очищав дорогу Богу,
Прорвавши зла і тьми облогу,
Горів би в пеклі за добро.

2020 р.

ШЛЯХ В НІКУДИ

Прийшов, пішов. І в тиші ночі
Я двері відчаю відкрив.
Тривогу серця розбудив.
І спеленав сльозами очі.

Спасіння віру, без жалю,
Я розгубив в життєвім полі.
І не скорившись Божій волі
Пощади відчаєм молю.

2017 р.

ДОБРО

Жива душа... Бо ще болить,
Щодня чекаючи спасіння.
Живе душа та жде прозріння,
Чекає смерті світлу мить.

Як Ахерон проплину я,
Побачу щастя не в обмані
І не в лукавсті, не в дурмані,
Побачу вічний світ добра.

Там очі радістю горять.
Там поцілунок – знак любові.
Там позитивні ролі в долі.
Там вічна райська благодать.

Ніхто не зрадить, не продасть,
Не оббере, не вб'є, не вкраде
І не обманить зиску ради,
Не наведе на шлях нещасть.

Там дяка серце полонить.
Там є лише блаженні дії.
Туди не втраплять лиходії.
Там Фауст ввік розширив мить.

Та не для мене райський світ,
Хай стратив все в земнім поході,
Для інших був завжди в нагоді,
Творив добро до схилу літ.

Важкою працею завжди
Я дарував нужденним мрії.
Себе прирікши, без надії,
На їх невдячність в час біди.

Не дочекавсь добра від тих,
Кому творив у долі успіх.
Не дочекався вчинків мужніх.
Не сотворив із них святих.

Я був для них творцем ідей!
Про них була моя турбота.
За це зневіра, біль, скорбота,
Як гріх добра від цих людей.

Отак в житті страждав не раз,
Допомагав – отримав муку.
Як дяку за добро – розлуку.
І зраду – джерело образ.

У цім добро і гріх – рідня.
Тому караюся щоденно,
Що все добро творив даремно.
Бо гріх добра – чужі життя.

2019 р.

МИЛОСЕРДЯ

Не зупинити Божі справи
і не змінити шлях в судьбі.
Не повернути з гирла річку
і не знайти вчорашніх днів.
Не пострічати вмерлих рідних,
не повторити відкриття.
Не відвернути ті страждання,
що вже ввійшли в твоє життя.

Нам всім несила зрозуміти,
чому у долях різний хід?
Комусь – в пустелю із камінням,
комусь – в природи буйноцвіт.
Один пред Богом голий, босий.
А інший – Богу панібрат.
Один в мольбах копійку просить,
а хтось – народний депутат.

Цей народився у сорочці,
 сорочку інший ледь купив,
 Хоча в житті возносить інших,
 а щастя сам не знає жнив.
 Чому Господь наш незлостивий
 злостиві справджує діла?
 Одним дає печаль і відчай,
 а іншим – славу, ордена.

Найбільше жаль невинних діток,
 які вникають в світу суть.
 Вони щодня в своєму колі
 любов і лихо пізнають.
 Ось цей зростає у хоромах,
 усе, що хоче, п'є і їсть.
 А той голодним спать лягає,
 ще й від батьків – щоденна злість.

Незнаний нам Господній задум,
 чом різні зародки життя,
 Чому одні, безгрішні дітки,
 п'ють чашу горя й каяття?

А інші ще не заслужили,
 а вже з любов'ю у сім'ї.
 Чому така несправедливість,
 де Божа правда на Землі?

Та є одна народна мудрість:
 хто починає у низах,
 Той у верхи здійнятися може,
 знайшовши долі славний шлях.
 А хто в чинах, в гордині панській,
 п'є зі страждань людських вино,
 Скотитись може щохвилини
 з достатку у своє ж лайно.

Ми Божі знаємо завіти,
 щоб увійти в господній храм.
 Зроби добро, що є в писанні –
 зарадь знедолених сльозам:
 Допоможи невинним діткам
 в тобі відчути рідну кров.
 І вознесеться над світами,
 що ти є їхній Бог – любов.

2020 р.

ЗЛО СТРАХ

ВІЙНА

ПОРУВАННЯ

ПРЕХНЯ

ВІЗРОБІТТЯ

ПІРІХ

ПІЗНЕННЯ

ЖАЛІСТЬ

Я НЕ ХОЧУ

Я не хочу жити пригніченим,
Споглядати свободи руїни.
Я не хочу бути скаліченим
В окопах на сході України.

Я не хочу піднятися в неба вись,
Коли холод і вітер північний.
В гробовищі не хочу прокинутись –
Нехай смерть мене спершу потішить.

Я не хочу трудитись без радості,
Бути вічним невірником праці.
Я не хочу гріхів, як і святості,
Щоб у спогадах тицяли пальцем.

Я не хочу брехати й злословити,
Цим не стану в просвіті найкращим.
Я не хочу лишитись половою
Для зерна, що обралось багатшим.

Я не хочу пристріляних звичаїв,
У яких все розумне відсутнє.
Я не хочу сидіти у відчаї –
Світлом рухатись хочу в майбутнє.

Я не хочу почувтись загнаним
Словесами мисливців безчесними.
Я не хочу згубитись невизнаним –
Хочу в славі з роками воскреснути.

Я не хочу кохання з невірністю,
Щоб душа розпиналась подвійністю.
Я не хочу ховати за дійсністю
Недосягнуте – створене мрійністю.

Я не хочу нещирості й підлості,
Тому в серце твоє відкрив дверці.
І почув без найменшої жалості:
«Я не хочу тебе в своїм серці».

2020 р.

О Н О В Л Е Н Н Я

Я себе не знайшов,
 хоч шукав і шукав дні і ночі в житті без упину.
 Я себе не знайшов,
 хоча друзів і недругів світом немало надбав.
 Проспівав свою пісню
 та ліг спочивать в домовину.
 І приснивсь мені сон про забуте ім'я,
 про життя без життя
 й не даровану людям любов.

Я себе не любив, не шукав почуттів
 та емоцій життєвих без плати.
 Я себе не любив, тож не зміг
 підібрати хвалебні і гідні слова.
 Час минув без пуття, і вже пізно
 любов у житті відшукати
 Серед тих, хто лінчує, катує
 і спалює пам'ять дотла.

Я себе не віддав у надійні
 та люблячі руки дружини.
 Я себе не віддав вихованню
 маленьких онуків і зрілих дітей.

Я створив інший світ,
 де сім'ї не знайшлося у серці місцини.
 Я возніс в суть життя, абсолют виконання
 безглуздих завдань та ідей.

Я себе не жалів і шмагав батою слів
 жорстоких себе безпощадно.
 Я себе не жалів, ланцюгами проблем
 себе в русі до щастя обплів.
 І тепер у труні зрозумів, що в моєму житті
 було зовсім не важко й не складно
 Поміняти молитву меті на молитву душі
 із дарованих Господом слів.

Я себе воскресив, повертаючи з пекла
 в пораненім серці.
 Я себе воскресив, повертаючи з вічного сну,
 щоб ввійти до нового життя.
 Світлий шлях я за гранню узрів, я побачив надію
 в надуманій смерті.
 Я знайшов в ній себе, в новий путь я пішов,
 щоб змінити ненависть і зло на добра почуття.

2020 р.

СТРАХ

У часі в'януть почуття.
Зникають радість і тривога.
Та знов незвідана дорога
Жбурля у вир моє життя.

Я вибираю без кінця
На шальках терезів майбутнє.
Вмикаю розум, слово путнє
З-за консультантського плеча.

Роботи вибір чи житла,
Дружини, місця відпочинку,
Партнера, друга, іншу жінку,
Чи ресторану, чи кравця...

Але сам вибір – антураж?!
Процесом впливи проявляє.
Бо кожен лотерею має,
Та вже розіграний тираж...

55

Безповоротне горе в тім,
Якщо мій вибір створить зміни,
Чужим життям біду й руїни –
Цим стану ненависний всім.

Я, прокидаючись зі сну,
Прошу благословення в Бога,
Щоб прірву не знайшла дорога
Й не дав мені страшну вину

І всеселенське каяття
За вибір близькості і далі,
За вибір радості й печалі,
За вибір смерті чи життя.

Я бачив генералів біль,
Коли в душі будив заснуле,
Зливав у чарку сліз минуле
І лейтенантський вибір свій.

54

В Афганістані (край життів?!)
Таліби наших оточили.
Щоб врятувати більші сили,
До бою став загін бійців.

Це лейтенант їх відібрав
І наказав триматись, доки
Не відійдуть всі наші роти.
Цей вибір їх на смерть списав...

Чи хвиля із човна знесла –
І мама з доньками однеєнка:
Старша пливе, менша слабенька,
За шию маму обняла.

Як старшій не допомогти –
Сама спасіння не дістане.
Якщо обох тримати стане,
То виростуть аж три хрести.

І вибір мами між дітьми:
Чи всім плисти до знеможіння,
Чи меншу збавити спасіння,
Чи старшій не допомогти.

Жорстокий вибір... Боже збав
Мене від вибору такого?!
Не хочу рішення страшного.
Не хочу навіть цих уяв.

Тому молю – не дай біди,
Не сотвори нещастя схоже,
Помилуй, милостивий Боже,
Жорстокий вибір відведи!

2019 р.

БАБУЄЯ

Які долі нам пропишуть, як життя складеться,
Наперед ніхто не знає – так завжди ведеться.
А буває, жалість візьме у душі стражденній,
І ти Бога проклинаєш – хоч благословенний.

Жила жіночка старенька, не сама, з онуком.
Він її єдина радість, інше вкрите смутком.
Як за пенсію прожити, вся надія – праця?
Цілий день господарює, інколи батрачить.

Внук у школі ще навчався – у радянським часі.
Він пішов би працювати, та найкращий в класі.
От і хочеться бабусі, щоб онук худенький
Досягнув вершин науки, став би багатеньким.

Може, у житті дорослім і її притулить.
А ночами зі сльозами спом'яне минуле...
Як забрала чоловіка смертна розлука,
Як гайнула дочка з дому, народивши внука.

Перед випуском зі школи бабця порішила:
«Порадую свого внука, щоб множилась сила.
Приготую щось смачненьке, пісне знавісніло,
Куплю трішки йому м'яса в найближчу неділю.

П'ять карбованців лишилось, пенсія – аж сором».
Як неділенька настала – до базару бором.
По дорозі на машині продавця узріла.
Відбрала трішки м'яса, впакував «пузило».

Повернулася додому – борщ зварити мала.
Як розкрила той пакунок – з горя заридала.
Боже правий, жир і кості – обдурив падлючий!
Вона хутко, до машини – там лиш слід лискучий.

Яке серце треба мати, щоб знущатись з люду?!
Відбирати чи дурити – з жадоби чи з блуду.
Шкода бабцю, болить серце, нещасних жалію:
Хто бездомний, безталанний, бідний...

Маю мрію,
Що колись Господне царство над Землею стане,
Хто нещасних зобижає, той навік зів'яне.
А хто любить і жаліє, вознесеться в свято,
На якому всі щасливі і добра багато!

2020 р.

БРЕХУНЕЦЬ

Пам'ятаю: в дитинстві, в кожному будинку
була дротова радіоточка.
І що тільки не лунало зранку й до вечора
із радіомовного роточка.
Найцікавіше – це назва радіоприймача,
що висів на стіні:
Всі його називали брехунцем, і він зранку грав гімн,
а потім давав слово комуністичній брехні.

Ми чули про перемоги соціалізму,
про космонавтів, що демонструють
досягнення нашої науки на земній орбіті!
Про врожай, за який б'ються хлібороби,
про ЦК, про військовий переворот на Гаїті.
Про західних буржуїнів,
що свій народ оббирають до нитки.
Про переможців соціалістичного змагання,
про футбол й релігійні пережитки.

Все це було таким простим і невинним,
без образ, не вимазував ніхто нікого в бруд.
Якщо й була критика, то лише
про окремі недоліки, в окремих людей,
якими в той час займався суд.

І лунала музика: народна чи класична,
чи лунали на всю країну піонерські марші.
Ми раділи й пишалися космонавтами,
балеринами, спортсменами,
які на зло капіталістам приходили перші.

Багато води відтоді сплигло,
брехунців вже немає на стінах.
Замінили їх політики,
які брешуть з телевізійних каналів,
що наживаються на моральних руїнах.
І брешуть, і брешуть, відмиваючи від бруду
свої розваги та награвований капітал.
Кожен у запалі доводить, що лише він знає правду
і лише він може обжити керівний п'єдестал.

Хоче бути на п'єдесталі,
але не хоче відповідати за бідну медицину,
За розбиті дороги, за те,
що вже шість років триває війна в Україні.
Інший хає владу за закони і прийняті рішення
і все радить, що треба зробити,
щоб достаток був і стала заможна родина.

Хоча жодного слова не говорить,
що сам був при владі і за прийняті ним рішення
бідною заплатила не одна людина.

А засідання Верховної Ради для чого?
Здається, для того, щоб всім нам брехати,
а потім узаконити брехню – проголосувати.
А вибори, боже правий, там брехні стільки,
і все заради того, щоб ввійти господарем
у царські палати.
От і виходить, що сучасні політики брешуть,
щоб їх не забули і куди-небудь обрали.
Олігархи начебто мовчать,
але за них брешуть куплені ними
телевізійні канали.

Журналісти теж брешуть, щоб когось відбілити,
а когось брудом облити –
в залежності від оплачених інтересів.
Урядовці брешуть і брешуть,
ховаючи за нездійсненими обіцянками
непрофесіоналізм усіх владних процесів.

Так хочеться замінити всіх цих брехунів
на одного брехунця, що висить на стіні...

2020 р.

ОБРАЗА

Ти прошептала: «Ви – як всі?!»
Ввіп'явшись пазурами в душу.
Тепер тебе забути мушу,
Добра зламавши пагінці.

Невдячність хвилиєю пройшлась.
Не вперше, може й не востаннє.
І навіть пізніше зізнання
Надії не поверне час.

2015 р.

ЗАГРОЗА

Як добре ти живеш:

дружина, син, дочка, робота,
дім і сад, посада і коханка!

Як добре ти живеш:

делікатеси, ром, від бізнесу дохід,
а на свята гулянка!

Літаєш на курорт, разів зо два на рік,

з сім'єю в Хургаді, по-панськи спочиваєш.

Щоб бізнес процвітав, відрядження береш,
літаєш теж не сам – коханка спроводжає.

Так крутиться усе, не рік, не два й не три,

не бачиш ти загроз, не думаєш про втрати.

Ти звик, що все о'кей, що люблять всі тебе,

і за кермо вже звик під градусом сідати.

Зупинить поліцай, ти соточку даси –

і їдеш без жалю, вернуться гроші з чину.

Та якось уночі йшла жінка молода,

за рученьку вела свою малу дитину.

Від друзів їхав ти, там трішки перебрав –

і клятий перехід не бачив зором п'яним.

І те, що натворив, відразу зрозумів,

бо зник туманний хміль за полум'ям багряним.

Ти відібрав життя, хоч позитивним був,

тепер за п'яний раж ти уподобавсь звіру.

В трагедію сім'ю миттєво ввів чужу,

на довгії роки, слізну піднявши міру.

І втратив все, що мав, посаду і сім'ю,

коханку і колег, все відійшло в минуле.

І щастя у житті десь відлетіло вдаль,
лиш розпачу вітри в твоє життя війнули...

...Як добре, що це все не у твоїй судьбі,

де спокій, і любов, і цвіт життя бузковий.

Не накликай біду і бережи свій дім

від близькості в'язниць, бо світ такий чудовий!

2020 р.

ЧУЖИЙ

Я знов іду до переправи,
Тут промайнули щастя дні.
І плачуть хмари у журбі,
Щоб загасить життя заграви.

Горить минуле!
Чорний дим
Встилає все, шляху не видно.
А позад мене хтось огидно
Мене услід назвав чужим.

За те, що я співанки склав,
До світу знань добавив міру.
Я став чужим.
За цю зневіру
Я шлях в собі від вас обрав.

Я йду вперед...
Не перший раз,
Шукаю міст, шукаю кладку.
Всім залишаючи на згадку
В щасливий світ дороговказ.

Я міст знайду.
І буде сад
Із обіцянок, мрій і планів.
Та оцінивши рай кайданів,
По цім мосту вернусь назад.

2018 р.

ЩАСЛИВА ЖІНКА?

Ти живеш у розкішному світі,
де добробут і статки в ціні.
Пропливаєш над миром в роботі,
і минають натруджені дні.
Ти подушку зрання залишаєш,
макіяжем оновлюєш стан.
На службовій машині, як пані,
заїжджаєш в начальницький сан.

Кабінет облаштований гарно,
в нім диван, гарні крісла, стільці.
Ти керуєш фінансами чітко,
департамент у владній руці.
Не злічити щоденних засідань
і для зустрічей дані часи.
Ти в пошані, у гарній зарплаті,
у прикрасах, як світоч краси.

Від колег заслужила повагу,
бо системна, як бос, ділова.
Зчарувала начальство ділами,
чуєш їхні хвалебні слова.

Ти живеш у ринковому світі,
де душевності місця нема...
Лиш щоночі в подушки питаєш:
«Чи цього я хотіла сама?».

Є колеги, є друзі і рідні,
є життя у вечірніх садах.
В ресторанах станцьовані ніжки,
є кохання при тайних свічах.
І коли твій коханець від тебе
до дружини верта крадькома...
В самоті у подушки питаєш:
«Чи цього я хотіла сама?».

Прогнозуєш дохід і витрати,
ти у справах знанням розцвіла.
І зростають торгівлі центри,
і зростають простори житла!
Лиш твоя ненароджена доня
не зростає і сниться мала...
З жахом сну у подушки питаєш:
«Чи цього я хотіла сама?».

І буває, життя заколише,
 а буває, відкриє вітрам.
 І тоді споминаєш дорогу,
 на якій не звела щастя храм.
 Каяття за злу думку прилине,
 що сім'я для кар'єри – сміття...
 І в сльозах у подушки питаєш:
 «Чом нещасне щасливе життя?».

2020 р.

ВТЕЧА

Не повернути час надій.
 Не повернути світоч мрії.
 Забарвив подих безнадії
 Здобутки всіх минулих дій.

Я перейшов душі кордон.
 Я не хотів там більше жити.
 Я не хотів щодня тужити,
 Тому і втік з любові в сон.

І в забуттєвому житті
 Для себе я творю події,
 Які ведуть в священні мрії
 Про вічне щастя на Землі.

Не хочу темного буття.
 Не хочу щастя дню віддати.
 Я в шостій царствую палаті,
 Не хочу в дійсність вороття.

2017 р.

ЧУЖА ДОЛЯ

Чекаєш ти, і я чекаю,
Щоб знов зустрітись навесні.
Та пролітають марно дні.
Ідуть роки, життя минає...

Ти не прийшла в час боротьби,
Коли була, як світ, потрібна:
Не стала поцілунків гідна,
Не розплатилась за борги.

Я теж до тебе не прийду,
Щоб віднайти дорогу в долі,
Не порятую від неволі,
Не спокушу, як змії в саду.

І буде день, і буде ніч,
І буде щастя, буде й горе.
Час протиріччя не поборе
Й не поведе життя навстріч.

Проживши доленьку чужу,
Пізнаю доленосну дію:
Що не здійснив найбільшу мрію –
В твій світ не перейшов межу.

2019 р.

ЗЛО СТРАХ

ИНА

АРУВАННЯ

РЕХНЯ

ЗРОБИТТЯ

ГРІХ

ЯЗНЕННЯ

РОЗРАДА

У ПОШУКАХ КРАСИ

Ви коли-небудь бачили красу Меркурія,
коли Сонце над Вами в зеніті,
де кипить під ногами олово,
зі світила струмки розігріті?

Не пройти по планеті берегом,
не зійти кип'ячою річкою –
лиш летіти ви зможете з променем
і горіти кометною свічкою.

Тут цінуєш красу підсонячну
і милуєшся близькістю світла,
охолоджуєш душу полум'ям,
з вітру Сонця вдихаєш повітря.

Та кружляє Меркурій пришвидшено,
миготять і зірки, й планети,
віддалились вони від Сонця,
як від влади чеснотні поети.

А ви бачили красу Венери,
соромливу й заховану в хмари, –
в атмосфері там газ вуглекислий,
а в тумані лавинні примари?

Ванни там із базальту, гарячі,
там вулкани палають роками,
як піднятися їхнім схилом,
можна небо підперти руками.

Щоб це дійство відклалося в пам'яті,
селфі Ви б ще зробили з Венерою
і у танці з ракетним вихлопом
покружляли б її стратосферою.

Все закінчилось би, і орбітою,
освітивши свій шлях сонця світлом,
полетіла б Венера зі спогадів,
за космічним погнавшись вітром.

А Землі красу ви бачили,
де синіє небо і манить,
де підштовхує хмари вітер,
де спілкуються гори з морями?

Де тепло уживається з холодом,
де сніги не злякати вітрами,
де чергуються дні і ночі,
де кружляє Місяць роками.

Ні, краса Землі не знаходиться
у річках, лісах і горах,
Ні, краса життя не знаходиться
у віршах і музичних творах.

Бо краса – не в планетах сонячних.
І краса не створилась Землею.
Вона лиш у Вашому баченні.
Ви її пізнаєте душею.

2020 р.

ДОЩ

Почався дощ, весняний дощ,
сльозами хмар хлюпоче без упину.

Дощ...

Не перший, не останній раз
збагачує пустотну днину.

Дощ...

Періщить наче із відра,
втікає ринвами донизу.

Дощ...

Стікає краплями з вікна –
і далі в шипіт по карнизу.

Дощ...

Прямує з неба до землі,
направивши струмки до річки.

Дощ...

Махають вітами тобі
над ставом сльозної вербички.

Дощ...
 Травичка зеленню блищить,
 у дяці поклонившись хмарам.
 Дощ...
 Краса оновлена п'янить,
 піддавшись животворним чарам.

Дощ...
 Струмочок крапельки зібрав,
 несе роки всьому живому.
 Дощ...
 Махають мами дітворі,
 гей, ви біжіть мерщій додому.
 Дощ...
 Травичка швидко піросла,
 пора косити для господи.

Скінчився дощ – і залунав
 веселки сміх із вуст Природи.

2020 р.

ЗАХІД

На захід сонечко летить!
 Дарує чар проміння світу,
 Дарує сум від пізньоцвіту
 І заплітає в вічність мить.

Вже не вернути радість дня
 І сподівання первосходу.
 Ще й викликає біль в негоду
 Роззутих ніг жорстка стерня.

2019 р.

БЕЗСМЕРТЯ

Я не відаю час, я живу у віках.
Я лечу крізь події, народи й країни.
За дарунок такий вічний сковає страх
За минулі й майбутні життєві руїни.

Я красуню любив, щастя пив з почуттів,
З нею в мріях і снах я кохавсь щохвилини.
Вона в дім запросила, я в небо злетів...
Та не встиг повернутись.
Тепер без дружини?!

Я роками себе у роботі шукав.
Я змінив ряд посад, все чекав злотоносну.
Та коли віднайшов безліч вигідних справ,
Хтось мене обігнав і лишив плату тоскну.

Я в житті шукав щастя і радості смак.
Я хотів бути в святі зрання і до ночі.
Та коли прицінив мою душу відьмак...
Я угоду згубив, знайшли інші – охочі.

Я хотів залишити «форту» таку.
І домовився з небом опівночі вмерти.
Випив гарно й забувся про смертність земну,
І тепер ось живу безталанно-безсмертний...

2020 р.

ЗА ТОБОЮ

Ти йдеш вперед, тебе ледь бачу,
 Ти майже зникла в суєті.
 Десь загубила доля вдачу?!
 Лишаюсь я на самоті.

Лети вперед, моя голубко,
 І не чекай від мене слів.
 Та тільки серцю стало мулько,
 Бо не вернути в нього спів.

Зникає день, і ніч, і слава.
 Все, що було, вкриває сум.
 І почуттів встає заграва,
 Щоб спопелити волю дум.

Пробач мені, не можу, доле,
 З тобою йти в прийдешній стрій.
 Роки летять за видноколо
 І відбирають радість мрій.

Тебе більш поряд не побачу,
 Без мене йдеш у щастя дім.
 Я розв'язав твою задачу,
 Майбутнє дав життям своїм.

2018 р.

МУЗА

Ти вказала мені шлях у щасне життя,
 Пробудивши в мені світлий дар почуття.
 Його в долю узяв, з ним пізнав інший світ!
 Римам дав новий лад,
 в строфи вклав суджень плід.

В цей незвіданий край надто пізно зайшов,
 Небагато зробив, не пізнав інших мов.
 І потішним не був, піснярем теж не став.
 Щоб згадали мене, біль життя в душі вклав.

Щоб згадали всі ті, хто сумирно любив.
 Щоб згадали діла, у майбутнє порив.
 Щоб згадали мене учні, друзі й враги...
 Все простили мені – навіть серця борги.

Цим у вічності край – увійду без гріхів,
 Увійду в царство душ, увійду в царство слів.
 І коли в небесах ВІН розвіє пільму,
 За здоров'я твоє чарку з НИМ підійму.

2020 р.

НАПУТТЯ

Ти моя Голубочко, ти моя Дюймовочко,
Тягнешся в незвідане, зводиш в даль мости.
Ти, як ясна Зіронька, ти, як тепле Сонечко,
Сміхом грієш душеньку, кличеш ввись зійти!

Я тебе, малесенька, любенько-ніжнесенька
Хочу до майбутнього щастя повести.
Обійму перлиночку, рідную дитиночку,
І в моєму серденьку згинуть бід пласти.

Ти рости у радості, доля хай з принадністю
Воздає входженням в далі розписні.
Із любов'ю й вірністю йди в життя з покірністю,
Йди, моя ріднесенька, в свої щасні дні!

2020 р.

ЗАЧАРУВАННЯ

Темная ніченька, тиха водиченька,
твій голосок у чеканні затих.
Ти моя милая, в серці єдина,
долі дарунок обіймів п'янкх.
Місяць в безкрайності, за гранню давності,
світить у душу крізь неба блакить.
Очі чарівністю, радістю й ніжністю
манять до себе – аж серце щемить.

Вустонька тягнуться, з долею в'яжуться,
кличуть до себе у райський садок.
Разом з обіймами думи весільнії
щастя хмільного дарують ковток.
Рідна, кохана, долею даная,
ти подарунок безкрайніх небес.
Щира і віддана, сонечку піддана,
ти восьме диво зі світських чудес!

2020 р.

БЛИЗНЮЧКА

Ех, гороскопи, гороскопи,
так обдурили у житті.
Читав і вірив:
ощасливлю когось сьогодні в доброті.
І дійсно, вийшов таксувати,
підсіла парочка в літах,
Коли ж виходили – зв'язали,
все відібрали (просто жах!).

У знаках ще шукав дружину
та уподобав Близнюка,
Точніш Близнючку, бога ради,
вона прекрасна і легка.
Життю радіє, не горює,
зрання до ночі говірка,
Спортивна, любить і цінує,
якщо впадає козака.

А ще вона – це дві сестрички,
не розпізнаєш, хто є хто.
Живе одна в любовнім світі,
не звабить іншю ніхто.

Одна із них – говорить правду,
оманні в другої слова.
Візьму Близнючку за дружину –
гаремні матиму діла.

Знайшов собі близнятко-долю,
блондинка, навчена й струнка.
Про неї думи й серця рана,
вона красива і п'янка.
Цілує й ніжно обіймає,
увічнюється кожна мить.
Наступну зустріч призначає,
та не приходиться?!

Час летить,
А я чекаю, виглядаю, себе катую, та не йду.
В уяві інший виникає
чи ще щось гірше – на біду.
Телефоную: «Милий, слухай,
до мене матінка зайшла,
Тому не буду...»
І на вуха незлита локшина лягла.

Чи обіцяє: «Заміж вийду,
коли диплом до рук візьму»,
А потім каже: «Ні, не хочу».
І цим влаштовує війну.
Одна завжди доречна й мудра,
без неї правдоньки катма.
Нехай ти навіть академік,
вона тебе навчить сама.

А інша слухає і вчиться,
знаннями й розумом рясна.
Шукає друзів і мандрує,
бо їй домівка – затісна.
От і виходить, що Близнючка –
Бог і Диявол в однині.
Частинка божа обіцяє,
а інша знає тільки «Ні».

Одна обманює щоденно,
за носа водить, ловиш гав.
А інша... Вибачте, не знаю,
правдиву ще не зустрічав.

2020 р.

РАННЯ ЗІРОНЬКА

Ти, як рання зіронька, на небо зійшла.
Ти моя перлиночка, радість і весна!
Ти війнула в доленьку теплим вітерцем
І зросила спогади юності дощем.

Моя рання зіронько, ти життя взірець,
Моя ніжна зіронька, щастя пагінець,
Моя райська зіронько, ти Богиня снів,
Моя муза-зіронька, янгелочків спів!

Зчарувала спокоєм, словом розцвіла.
Біля тебе левом став, захистив від зла.
Ти розлилась в доленьці щастя озерцем
І мені довірила стати мрій творцем.

Біля мене, зіронько, будь багато днів,
Заслужила радості й безліч гарних слів.
Почуття дарують нам дум і душ злиття.
Знай, за щастя зіроньки лев віддасть життя!

2019 р.

МОЛЬБА

Я у слово твоє райським співом ввійду,
Щоби нас поєднати у долі подружній.
Я у рухи твої партитуру вкладу
Й диригентом пройдусь по мелодії ніжній.

Стук підборів твоїх, що з-під ніжок луна,
Занотую у ритм пожиттєвого руху.
А твій сум без причин, як буваєш одна,
Я на радість зміню, ставши ангелом духу.

Твою радість і сміх по світах рознесу,
Ставши променем світла, що мчить у безмежність.
А веселки красу заплету у косу,
Щоб пізнали навкруг твою ласку й сердечність.

Я в твій подих зведу аромат літніх трав,
Щоб жіночими чарами в щастя манила.
Я для тебе звершу безліч болісних справ,
Щоб тебе до небес піднесли мої крила.

Тебе, Зоре моя, я в житті віднайду.
В свої плани твій час заплету органічно.
І на божий імейл я направлю мольбу,
Щоб він нас возз'єднав від стрічання й довічно.

2020 р.

ХТО ТИ?

Ми йдемо по дорозі з тобою,
в стукіт серця вкладаючи мову.
Бо слова – це обмеження думки.
Ми ж серцями ведемо розмову.
Ми все знаємо, все розумієм,
та про це не говорим з тобою.
Ми все бачимо, все відчуваємо,
називаємо шлях свій судьбою.

Ми по різних дорогах ідемо,
але разом, єднаючись в суті.
Це не те, що на спільній дорозі –
одностайність і вірність забуті.
Ці дороги камінням сплелися,
на ногах наших садна і рани.
Ми у русі шукаємо щастя,
наближаєм майбутнє ділами.

Ми йдемо по життю не синхронно.
І, буває, ти сходиш з дороги.
Потім знову до мене вертаєш,
поцілунком змінивши тривоги.
Піднімаючись і спускаючись,

ми проходимо гори й долини.
Ми йдемо по них, обнімаючись,
бо ми цілого дві половини.

Ти опора моя і надія, ти ведеш
в майбуття без спочину.
Ми проходимо горе і бідність,
ми проходимо рідну Україну.
Ми минаємо гроші і владу,
обганяємо хитрих і підлих.
Ми лишаємо тих, хто спинився,
ми стрічаємо втрачених рідних.

Ми на різних дорогах з тобою,
в стукіт серця звіряємо кроки.
Ми не бачимо тих, хто за нами,
своїм рухом даємо уроки.
Ми проходимо сумнів і розпач,
ми шукаємо захисту в Бога.
Лиш не знаю, чи є ти насправді?
Чи міраж, що створила дорога?

2018 р.

ЗЛО СТРАХ

ИНА

АРУВАННЯ

РЕХНЯ

ЗРОБИТТЯ

ГРІХ

ЯЗНЕННЯ

ОСОБИСТЕ

ЦАРИЦІ ОЛЕЧЦІ НА ДЕНЬ ЇЇ НАРОДЖЕННЯ

Ти одна, ти пройшла мимо мене,
хитаючи станом Венери.

Ти одна, ти прийшла в час туги, щоб в житті
розцвіли буйним цвітом любові сади.

Я тоді ще не знав, чи були, і чи є,
і чи будуть в твоєму житті наносні кавалери.
Я тоді ще не знав, що із бід випливають
Господні усмішки, прощення й дари.

Сорок літ я не можу тебе до кінця приручить,
переслухати і зрозуміти.

Сорок літ вчуся в тебе життю,
вчуся й хочу в майбутнє з тобою ввійти.

Сорок літ я знаходжу й дарую тобі обіцянки
й достойні твоєї краси найпрекрасніші квіти.

Сорок літ... Тому знаю, що в спільнім житті
кожен рік йде не менш, ніж за три.

Ти вела, ти ведеш і ти будеш вести
своє соло у хорі співочім.

Ти вела, ти ведеш і ти будеш вести
даний Богом талант у мистецтво своє.

Ти вела, ти ведеш і ти будеш вести
по життю діточок і маленьких онуків охоче.

Ти вела, ти ведеш і ти будеш вести
в перемоги й визнання в поезії,
справах і вченні мене.

Хай в коханні щастить, з чоловіком,
й не тільки, в душевності – з другом!

Хай в картинах щастить, які пишеш
натхненно і даруєш на пам'ять знайомим
і друзям на радість собі!

Хай щастить у житті,
яке ти збудувала чарівністю, силою й духом!

Хай у царстві щастить!

Ти достойна радіти й сидіти
на троні у нашій сім'ї!!!

27 травня 2020 р.

МОЇЙ ОЛЮНІ ДО ДНЯ НАРОДЖЕННЯ

Я не знаю, чому ти тепер моя,
але знаю, що ти найкраща.
Я не знаю, що дарувати тобі,
щоби стала здоров'ям багатша.
Я блукав і блукаю у тіні твоїй,
за тобою не бачу ні хмар, ні сонця.
Бо для мене світиш лише ти одна,
моє світло, що бачу з віконця.

Ти зійшла із прийдешніх світів,
щоб мене провести в майбутнє.
Ти обрала одного мене, хоч і інші були –
більш достойні й багатством могутні.
За тобою в майбутнє іду – мерехтять
лиш роки за турботами в часі здійсненнім.
Ти мене ведеш крізь роки, захищаєш
від бід і нудьги, у житті суєтному щоденнім.

Рідна зоре моя, бачу я тебе в снах і сумую,
коли ти далеко від мене.
Ти до мене прилинь, обійми, поцілуй,
і вернімося в наше кохання безмежно шалене.
Бог дарує миттєвості щастя в житті,
і ніхто їх не зможе у нас відібрати.
Ми оспівуємо, що було, ми пишаємось тим,
що є, тож увійдемо в завтрашнє свято.

Я кохаю тебе в незліченності літ.
Ти єдина рідненька Олюня у всьому світі.
Я живу в тобі, ти спіймала мене,
півстоліття тому в свої райдужні сіті.
Ти пробач мені, що не дав тобі романтизму
й можливості мати свободу дівочу.
Я зробив усе, щоби в спільнім житті
ти знайшла своє щастя і долю жіночу!

27 травня 2022 р.

НЕ ЗАБУВАЙ МЕНЕ!

Привіт! Давно не спілкувались.
 Вже не потрібен я тобі?
 А я у праці без спочину, шукаю сенс у боротьбі.
 Добра шукаю у дорозі, чекаю щастя відкриття
 І не знаходжу. Боже, боже! Навіщо дав своє ім'я?

Навіщо дав таланту міру?
 Навіщо направляєш скрізь,
 Де так непросто? Всіх люблю я,
 тож море проливаю сліз.
 За зло людей... Та я не каюсь, не каюся за їх вину.
 Не каюся, бо у стражданнях
 плачу твоїх завдань ціну.

Не каюся за керівництво, якому дав в ІТ прорив,
 Хоча від них хороше слово
 за цей проєкт не заслужив.
 Не заслужив до ювілею
 слів привітань із храму знань.
 Вони мене не оцінили,
 брехню прийнявши з порівнянь.

Не каюся за псевдочесних,
 хто не сприйнявши мій політ,
 Гнобили жовчно за ідею,
 що привнесла несилу в світ.
 Їм не дано пізнати вчення,
 що буде в цифрі геть усе.
 Вони мене брехнею били,
 моє затьмаривши лице.

Чому зі мною ти жорстокий,
 чому ці втрати на вернув.
 Я так давно тебе не бачив,
 я так давно тебе не чув.
 Тривожить думка щохвилини,
 мене забули всі хто був...
 Тебе питаю на колінах:
 «Господь, а ти мене забув?»

2019 р.

Я жив, живу, і буду жити
В серцях, у думках, у знанні!
Для всіх, хто буде в майбутті,
Я сотворю щасливі миті!

Щоб провести Господній план,
Я покажу модельність дії,
Програмну суть взаємодії,
І з матриць душ збудую храм!

2018 р.

ПІСЛЯМОВА

Моя дружина мене часто запитує: «Чому більшість твоїх віршів сумні? Адже життя в Україні останнім часом і так не радісне. Прочитаєш такий вірш, і бачиш світ в чорних тонах. Навіщо?».

Знаєте, найбільш дивне в цьому те, що я у житті виглядаю досить позитивним. Часто жартую, розігрую, усміхаюсь. Будучи керівником завжди казав своїм підлеглим: «Ми на роботі не просто працюємо, ми тут живемо. Тому давайте жити так, щоб не створювати один одному негативного світовідчуття». Філософія мого життя – повинні бути тільки позитивні несилові взаємодії. Коли своїми діями чи словами ми створюємо позитивне світовідчуття для тих, хто нас оточує. Це зовні...

А є ще й мій внутрішній світ. В цьому світі живе страх. Страх зустрітися зі злом, з війною, з обманом, з підлістю, з хворобами, зі смертю... Ні, я, як і більшість людей, не думаю про це постійно. Цей світ у мене десь в підсвідомості. І саме він проявляється в моїх віршах. Але він є! Є, тому що вбирає в себе весь той негатив, який є у реальному світі, з яким я зустрічаюсь в житті, про який чую від інших людей, з засобів масової інформації тощо. І я часто задаю собі питання – чому? Чому у світі багато брехні, горя, зла?

Скільки існує людство, стільки ж існує і це питання. Здавалось би еволюція людства повинна привести до ери любові і добра. Коли кожен сприймає іншу людину, як себе. І не побажає їй зла, не обманить її, не зробить того, чого не хотів би щоб зробили йому. Ісус був ідеалістом. Він проповідував ці істини заради людей, заради людства. Але і в XXI сторіччі хто не вірує в Бога, і хто в нього вірує продовжують творити зло. Керівник російської православної церкви благословляє солдат на вбивство?! Що б на це сказав Ісус? Чи потрібна йому була така церква?

Чому? В своєму вірші «Доповідна Богу» (однойменна збірка) я запитую:

*Чому це так? Чом негатив
У цьому світі процвітає?
Чому тих віра не спасає,
Кого любов'ю ти святив?*

Де ж вихід? Коли настане ера любові і добра, коли люди будуть сприймати один одного, як себе самого? Що для цього потрібно зробити?

Є велика філософія в законах природного відбору. Здається, на цьому будується теорія Дарвіна. Суть її в тому, що будь-який вид в рослинному чи тваринному світі виживає і розповсюджується, якщо він має перевагу перед іншими видами. Якщо ймовірність вижити у представників одного виду 0,50001, а в ін-

шого 0,49999, то через мільйони років перший вид розповсюдиться і буде жити. А інший зникне. Якщо ймовірність отримати більше позитивного світовідчуття в житті буде вищою у людей, які творять ДОБРО і не творять зло, то всі хотітимуть робити ДОБРО!

В моїй теорії несилової взаємодії є таке правило: позитивне світовідчуття можна отримати, зробивши добро дружній (рідній, близькій) тобі людині (його позитив стане і твоїм, бо він такий, як ти), або зробивши негатив ворогу (ворогу погано – значить тобі добре). На жаль, в своєму житті люди сприймають інших людей більшою мірою як ворогів, ніж друзів (конкуренція за ресурси). Особливо в небагатих країнах чи місцях, де ресурсів недостатньо. Хоча питання не тільки в ресурсах. Два хлопці полюбили одну дівчину. У них може бути дружнє ставлення один до одного? Чи буде недружнє... Чи вакантна посада керівника, і кілька конкурентів (результат бачили на виборах).

У світі не буде зла, коли всі люди зрозуміють, що позитив потрібно отримувати від того, що твориш позитив для інших.

Прочитав цей текст і зробив висновок, що я теж ідеаліст. Коли ще так буде. Так буде тоді, коли за зло люди гарантовано отримуватимуть негативне світовідчуття. А за ДОБРО – позитивне.

Назва моєї збірки «Одинадцята Заповідь». Цією назвою я показую своє бажання, щоб кожен, хто порушив святі заповіді, отримував негатив у житті. І я вважаю, що в сучасному світі найбільший гріх – це гріх БРЕХНІ. Бо брехня в інтернеті, засобах масової інформації вводить людей у вигаданий, а не фактичний світ. І вони починають діяти так, як цього хотів брехун. Цим самим стаючи недружніми до людей, які живуть в фактичному світі, і не чули або не вірять цій брехні. БРЕХНЯ, заради користі брехуна, завжди породжує ЗЛО!!!

Старше покоління пам'ятає епоху розвинуеного соціалізму – епоху брехні. В магазинах пусто, а в устах керівників лише «окремі недоліки». Та й взагалі, історія Радянського Союзу – це історія державної брехні. Вороги народу, англійські шпіони, німецькі шпіони, «жити стало краще, жити стало веселіше», побудуємо комунізм в 1980 році. А введення військ в Угорщину, Чехословаччину, Афганістан... Що тільки не брехали за ці дії?! Все це є в казці Джанні Родарі «Джельсоміно в країні брехунів» (правда в Радянському Союзі фільм назвали «Чарівний голос Джельсоміно» чи не через страх, що люди впізнають країну).

І чим закінчилась епоха брехні? Розвалом СРСР. Ще один приклад зла, який творить брехня – сьогоднішня війна. Не було б брехні, не брехали б політики і їхні радники, не було б і війни. Я в цьому впевнений!

Про це вірш «Одинадцята Заповідь». Основна ідея якого полягає в тому, що в наш час дуже потрібна одинадцята заповідь: «Не брешти». Так, серед десяти Заповідей Божих є така: «Не свідчи неправдиво на ближнього твого». Але в інформаційну еру цього замало. Адже можна неправдиво відобразити факти, дати їм завідомо хибну оцінку, про щось не сказати, збрехати в рамках ідеологічної роботи в партії, і рознести через радіо, телебачення, інтернет по всьому світу. Така брехня замінить реальний світ вигаданим. І ті, хто вірить в цю інформацію, починають діяти відповідно до того, яким є вигаданий світ. І тим самим, заради особистої вигоди брехуна, знищувати реальний світ. І робити нещасними мільйони людей. Тому в інформаційну еру, еру комп'ютерів, інтернету, радіо і телебачення гріх брехні страшніший за будь-який із семи смертних гріхів.

Не знаю, чи будуть ще збірки. Правду кажучи, війна не спонукає до написання віршів. Швидше навпаки. Але все тече, всі міняється... Поживемо, побачимо! Дуже вдячний за роботу над віршами моїй дружині – Олі. З якою ми разом майже 50 років. Як позитивна людина, часто жартую, що я як програміст, менеджер, вчений писати вірші не можу. Їх пише дружина – мій літературний негр. Є такі, що вірять © Але вона працює над кожним моїм віршем. Слухає, крити-

кує, рекомендує. Допомагає підібрати більш виразні слова. І особливо – закінчення вірша. Її роботу ви самі може оцінити з закінчень моїх віршів. Я знаю, що так само відбувається і у інших поетів. Ні, не подумайте, що все робить вона, я теж прикладаю руку до віршів. Наприклад, складаю план (я пишу вірш тільки тоді – коли продумав, що в ньому буде і як я буду його писати – адже я програміст і менеджер). План – головне. Все інше – техніка ☺

Дуже вдячний всім, хто допоміг мені видати цю збірку. Це мої дітки – Наташа і Олексій Єгорченкови, Жєня Катаєва, друзі Юлія Хлевна і Петро Павленко. Вони завжди перші знайомились з черговим твором, оцінювали, хвалили і критикували. Було все. Але після правок, викликаних їх оцінками і рекомендаціями вірші, ставали зрозумілішими і доступнішими читачам. Колосальну роботу над моїми віршами, точніше, над мовою, якою написані вірші, провела філолог, поет Клименко-Синьоок Ганна Андріївна. Після її правок мова віршів, самі вірші стали набагато кращими. Багато порад вона дала і по змісту, щоб висловлені в поезії думки мали зрозумілу форму. Дякую Поліщуку Володимирі Трохимовичу, що познайомив мене з такою прекрасною людиною!

І звичайно колосальна подяка видавництву Юлії Чабаненко, їй особисто за дуже професійну працю. Вона для мене не просто видавець. Я завжди прихожу до неї з однією назвою збірки, назвами розділів,

а виходжу з іншими. Які вона спонукає мене прийняти. Велика вдячність її колежанкам – Ліні Тимошенко, Анастасії Білокінь, Анастасії Зорі.

Знову прочитав, що написав, і зрозумів, що не дав відповідь на головне питання моїх віршів. Що я ними хочу сказати? Кожен вірш, кожна строфа, кожне слово впливає на свідомість, а ще більше на підсвідомість того, хто читає вірш. Тим, що я змальовую в темних фарбах, я хочу показати людям, що зло – це погано. Я хочу, щоб в читачів прокидалась жалість до нещасних, щоб вони зненавиділи брехню, зло, щоб не накликали своїми діями чи словами біду на себе. Щоб ставали добріші, кращі, і тільки з позитивними несиловими впливами на інших людей!

Так, я ідеаліст. Але я знаю, що якщо мої вірші призведуть до того, що світ на одну мільярдну долю стане кращим, значить я не даром прожив своє життя. Будьте ЩАСЛИВИ!!!

Ваш Юрій ТЕСЛЯ

Ганна Клименко-Синьоок

У ПОШУКУ БОЖИХ ІСТИН3**ВІЙНА**

ЩАСЛИВЕ ДИТИНСТВО?	12
СТОГІН	15
ХМАРИНКА.....	18
ЛІЗА.....	20
ТИША.....	21
РЕВОЛЮЦІЯ.....	23
ОДИНАДЦЯТА ЗАПОВІДЬ.....	24

ПРОЩЕННЯ

ВІД ВОРИТ	30
ПРАВДА not	34
ІУДА.....	36
ЗЛО	39
ШЛЯХ В НІКУДИ	41
ДОБРО	42
МИЛОСЕРДЯ.....	45

ЖАЛІСТЬ

Я НЕ ХОЧУ	50
ОНОВЛЕННЯ	52
СТРАХ.....	54
БАБУСЯ	58
БРЕХУНЕЦЬ.....	60
ОБРАЗА	63

ЗАГРОЗА.....	64
ЧУЖИЙ.....	66
ЩАСЛИВА ЖІНКА?.....	68
ВТЕЧА	71
ЧУЖА ДОЛЯ	72

РОЗРАДА

У ПОШУКАХ КРАСИ.....	76
ДОЩ.....	79
ЗАХІД.....	81
БЕЗСМЕРТЯ.....	82
ЗА ТОБОЮ.....	84
МУЗА	85
НАПУТТЯ	86
ЗАЧАРУВАННЯ	87
БЛИЗНЮЧКА.....	88
РАННЯ ЗІРОНЬКА	91
МОЛЬБА.....	92
ХТО ТИ?	94

ОСОБИСТЕ

ЦАРИЦІ ОЛЕЧЦІ НА ДЕНЬ ЇЇ НАРОДЖЕННЯ.....	98
МОЇЙ ОЛЮНІ	100
ДО ДНЯ НАРОДЖЕННЯ.....	100
НЕ ЗАБУВАЙ МЕНЕ!.....	102
МІСІЯ	104

ПІСЛЯМОВА.....105

Літературно-художнє видання

Юрій Тесля

ОДИНАДЦЯТА ЗАПОВІДЬ

Технічна редакторка – Чабаненко Ю.
Коректорка – Тимошенко Л.
Дизайнерка обкладинки – Білокінь А.
Комп'ютерна верстка – Зорі А.

Підписано до друку 29.07.2022.
Формат 60x84 1/16. Папір офсетний.
Умов. друк. арк. 23,87. Гарнітура Neuristica.
Зам. № 1256. Тираж 500 прим.

Видавець: Чабаненко Ю. А.
Свідоцтво про внесення
до Державного реєстру видавців
серія ДК № 1898 від 11.08.2004 р.
Україна, м. Черкаси, вул. О. Дашковича, 39
Тел: (096) 288 13 36, (050) 442 50 65
E-mail: office@2upost.com

Друк ФОП Чабаненко Ю. А.
Україна, м. Черкаси, вул. О. Дашковича, 39
Тел: (096) 288 13 36, (050) 442 50 65
E-mail: office@2upost.com